

Romanje na Trsat

Andrej Brozovič, DJ
Pot v Emavs na Trsat

V nedeljo zvečer niti nisem imel kakšne velike želje iti na romanje naslednji dan. Na velikonočni ponedeljek jutraj, ko je veselo padal dež, pa še manj. Je pač tako, da ima enkrat človek več volje za kakšno stvar in drugič manj. Potem pa je bil to tako lep dan. Čeprav je bilo oblačno tudi na Hrvaškem. Vse se je zgodilo v taki previdnostni preprostosti brez kakšnega pretiranega naprezanja, pa vendar je bilo čutiti, da je bilo skrbno pripravljeno.

Ostaja mi predvsem dan kot celota; kot skupek majhnih utrinkov, ki da-

jejo okus. Lepo je bilo srečati sobrate iz Italije; tudi redovnega brata jezuita, ki jih je danes v zahodnem svetu tako malo. Lepo je bilo govoriti z mladimi iz naše skupine z novim imenom »Pot v Emavs«. Vedno znova se čudim, ko ugotavljam, da govorijo laiki iz SKŽ-ja z nami jezuiti podoben jezik, sorodno duhovnost. S kakšnim veseljem se je za nas trudil hrvaški predsednik Skupnosti krščanskega življenja. Te stvari človeka presenečajo in nagovarjajo. Kakor tudi maša v večih jezikih. Hvala Damjanu.

Lepoto dneva je bilo moč zaznati v harmoniji vsega.

Foto: Damijan Srdoč

Damijana Gartner
Romanje na Trsat

Naša družina se je romanja udeležila le za čas, preživet prav na Trsatu, a je bilo dovolj, da smo začutili in se naužili pristne povezanosti med romarji treh narodnosti, ko so nas povezale skupne vrednote, želja po druženju in seveda obhajanje Gospodovih skrivnosti.

Na zunaj mi morda v spominu najbolj ostaja dinamično obhajanje evharistije v treh jezikih, ki je predvsem od tistih najbližje oltarju zahtevalo tudi precej iznajdljivosti, vse udeležence pa povežalo v skupnost, ki ji tudi jezikovne pregrade ne morejo do živenga. Še bolj kot to pa se me je dotaknila maša kot osrednji dogodek romanja – zbiranje ob mizi obilja božje Besede

in kruha Življenja, ko smo dopustili, da vstali Kristus vstopi v naše življenje in po nas v življenje vseh, s katerimi se srečujemo.

Lepo je bilo tudi skupaj uživati velikonočne dobrote, pohajkovati v sproščenem klepetu in se naučiti prelepih pogledov z gradu.

Ob koncu smo z družino še poromali po križevem potu na gričku nad cerkvico Trsatske Gospe.

Jana Kalin
Na poti v Emavs

Že na velikonočni ponedeljek sem se skušala spomniti, koliko časa SSKŽ »hodi v Emavs« na ta dan, pa ni šlo (bo kmalu deset let?). Potem nisem več raziskovala, z Ančko pa sva se

Foto: Damijan Srdoč

Foto: Damijan Srdoč

spomnili, da je bilo tovrstno romanje verjetno prvič prav na Trsat. Letos smo bili tam ponovno – tokrat ne le s prijatelji s Hrvaške, ampak tudi iz tržaške SKŽ. Zanimivo druženje, molitev, pogovor, srečanje »treh narodov, treh dežel«, v istem Duhu in zaradi iste karizme. Damijan, predsednik hrvaške SKŽ, se je zelo potrudil za nas in nas popeljal skozi reške ulice, po cerkvah – od najstarejše, posvečene Sveti Mariji Vnebovzeti, do stolnice sv. Vida, ki je ujeta med modernejše stavbe, zgrajene veliko pozneje – a menda z namenom, da bi trg pred stolnico ne bil preveč očitno viden, in za pot do cerkve je tudi bolje, da je malo bolj zakrita ... Čas in razmere v odnosu do Cerkve po 2. svetovni vojni so seveda

pustile svoj pečat tudi v arhitekturi. Vzpenjanje po več kot 500 stopnicah na Trsat iz središča Reke je svojevrstno romanje. Zagotovo je bil vrhunec dneva skupno obhajanje evharistije – lomljenje kruha v zahvali in molitvi za skupnost, za vsakega člana posebej, za naše družine, za narod, za toliko potreb sveta in nas samih. Božja mati Marija s Trsata je poslušala, nas blagoslavljalala, pošiljala na pot in kazala na Kristusa, ki gre pred nami v Galilejo – da bi ga tam srečevali vsak dan znova, da bi ga prepoznali kot učenca na poti in da bi v nas vedno odzvanjala molitev: »Ostani z nami, Gospod!« Za kosilo smo okušali potico drug drugega (prav vsaka je drugačna) in popoldne pogledali na Kvarnerski zaliv z višine. Nismo šli na Učko, ampak smo se ustavili prej, v vasi Veprinac, s prelepo cerkvijo in prijaznim gospodom župnikom. Hvala vsem, ki ste poskrbeli, da nam je bilo lepo skupaj, posebej skupinama Korak in Kresniki. A se lahko prijavim že za naslednje leto? Kamorkoli že gremo. Samo da je pot v Emavs, ker tam lahko srečaš Vstalega in se z Njim vrneš v svojo Galilejo.